

לשמו על הקלעים, ובאותו פרק של זמן לזכות בנקודות. ברמת'גן נערך ה"פנילה" של ה"קונצרט" וכאן גברו היוגוסלבים על נבחרת (אם כי הרכב הנבחרים לא עלה יפה) "הפועל" (נצחון — 51 : 45).

הידר ובזו. בעת שעלו השחקנים היו גוסלים בתלבושתם הצבעונית, שהוכרה את תלבושתם הרעשנית של הקבוצות מ"אצות-הברית וקנדה, אפשר היה לקחת מ- המשחק יזכיר את משחק הקבוצות האמרי קניות, ששחקן על אותו המגרש עצמו — "מכבי".

רעיים מעטים לפני סוף המשחק גברה המתחיות על המגרש, ובשורות הקהל, בגלל מאזן הסלים, שנתקרב וכמעט השתוות, ו" נראה היה שבחור "הפועל" ישיגו את הרכבת.

הקהל, אף כי מספרו לא היה רב ולא מלא את יציצי האצטדיון, כיסה את הגרעון המספרי בעורך קולניות של היד ובזו.

מלך הגורים

דחיית הליגה, והצעת מדור הספורט (גליון 680) לבחור את "מלך הגור לים", הביאה קורא זריו, ב"דורו קרש מחיפה, לכתוב ולמסור את "מלך הגורים" לשנת תש"י, חמשת הראשונים הם: יוסף מרימוביץ מ"מכבי" ת"א הבקיע בעונה 33 שערים מתוך 20 משחקים. אחריו צועד מוסיק ליט- באק ("מכבי" רחובות) שכבש 26 שערים מתוך 15 משחקים. שלישי בא שמואל ישראלי מ"מכבי" ת"א, שרכש 23 שערים במשך 16 משחקים, לפני אליעזר שפיגל מ"מכבי" פתח-תקוה, שהשיג 22 שערים מתוך 14 משחקים.

החמישי ברשימה הוא אשר זליקוביץ מ"הפועל" פ"ת, שרכש 19 שערים מתוך 13 משחקים.

אם כי בעונה הזו עדיין לא החלו משחקי הליגה, הרי סיכומו של בן- חיפה מראה: יהושע גלור מ"מכבי" ת"א, שהשיג 11 שערים מ-6 משחקים לפני צביקה סטודינסקי, אף הוא מ"מכבי" ת"א — 5 שערים ב-4 משחקים; שפיגל כבש 4 שערים מתוך שני משחקים; יצחק גמבש, "בית-ר" תל-אביב, הבקיע 3 שערים בשני מש- קים. יוסלה מרימוביץ עבר לסוף הר- שימה, מאחר שרכש שלשה שערים מתוך שלשה משחקים.

הרשימה נערכה עד משלוח המכתב בלי לקחת בחשבון את משחקי הצבא.

רכבה עלתה על הפועל

(ראה עמודים 9-8)

מסע הנצחון של שחקני זיליוניצר ("רכבת") על אדמת ישראל השתרע מא- לת השחר שבגליל ועד לבירה הירושל- מית. האורחים קיימו חמשה משחקים, וב- ארבעה מהם יצאו בנצחונות יפים, עד כמה שהדבר אינו מתקבל על הדעת, הרי למרות הצלחתם ונצחונותיהם לא התעלו הכדורסלנים האורחים מארצו של סיטו לדרגה גבוהה במיוחד, ואף השתוו למש- חק הנהוג בארץ.

הכדור נפל לים. בתחילת משחקיהם של אנשי הרכבת התאכזבו החיפנים. דרגת המשחק לא התרוממה כיאות לקבוצה איר- פית, אך הסיבה היתה נעוצה בים. 27 יום טולטלה הקבוצה בנסיעה על פני הים ולא, חס וחלילה כיאות לקומניסטים טובים, באנית לוקסוס אלא בספינת משא בשם בלתי מפורסם כ"אויצ"ה. התוצאה: שלש דחיות של משחק הבכורה בישראל. הטיול כשלעצמו היה די מעניין בשביל השחקנים הצעירים, ביקורים בכמה אר- צות באירופה ופגישות. אך טעות אחת היתה בעוכרי הקבוצה: באחד האימונים באניה נזרק הכדור לים במקום לטבעת הסל, ומאז אבדו עקבותיו בין הגלים...

רכבת אקספרס במתכונת ישי- ראל. נראה שהשחקנים האורחים קשורים מאד בשם שאותו הם נושאים: הרכבת. הם צעירים וחסונים ויודעים לנצל יפה את יתרונותיהם הפיזיים. הטכניקה בנויה על העבודה הקבוצתית והמהירות — רכבת אקספרס. אך הרכבת מאבדת לפעמים את החוש המקשר בין הקרונות המרובים, והקבוצה אינה משחקת תוך תיאום ולי- כוד. וכך קרה שהתלאביבים ידעו לנצל פרצה זו ולזכות בנצחון היחיד. הרכבת חייבת להיות דינמית ביותר, ואם היא פו- עלת לפי קצב הרכבת הישראלית, הרי היא מאבדת הרבה מכורסה ויכולתה.

רכבת של סטודנטים. רבים יפתצו לדעת ששחקני הכדורסל היוגוסלבים אי- נם עובדי רכבת כלל ועיקר. כל חברי הנבחרת הם סטודנטים באוניברסיטה של בלגראד, אך בין ההרצאות המקצוע העי- קרי הוא — ספורט. הענף הפופולרי ביותר בין סטודנטים (בכל האוניברסיטאות בעולם) הוא הכדורסל, וכאשר משיגים רמה רוצים להופיע בעולם הרחב. כדי לבקר בארצות זרות יש צורך בכסף, ואגודת פועלי הרכבת הישראלית לקחת את הסטודנטים תחת חסותה ואף לתמוך בהם. מאז ועד היום משחקים הסטודנטים בשמש של פועלי הרכבת...

5 משחקים ב-5 מקומות. האורחים לא זכו פעמים במגרש אחד, ועל כך יש לברך את מרכז "הפועל", שארגן את המשחקים בצורה שכל אחד, בכל פנה בארץ, יוכל איך שהוא לחזות במש- חק. לחיפנים נתנה זכות הבכורה. לאחר ירידתם מהאניה נגשו האורחים בעיר- הנמל ב"הפועל" המקומי (נצחון — 34 : 32) בתחרות השניה הגדולה במקצת את הפרש מאזן הסלים, ובמשחק הבכורה באילת השחר (שיא של אלפי צופים!) הכריעו (נצחון — 24 : 19). מכאן נדדו הסטודנטים היוגוסלבים לירושלים וכאן הדבירו את הקבוצה אלופת "הפועל" ירו- שלים — בתוצאה גבוהה (נצחון — 56 : 33). כאשר הוטל על האורחים לשחק ב"שלום" בתל-אביב, נחלו את הפסדם הראשון היחיד בכל מסעם (הפסד — 24 : 29). נערי "הצבי" הצעירים ידעו

הפראי שמשר על בדידותו, והביט על שאר מנהיגי ערב ככופרים מנוונים. הוא ראה אותם כאנשים שמחובתם לטפס לו והב, באמצעות רבבות עולי הרגל הבאים לבקר את מכה, עיר הקודש המוסלמית.

בשנת 1939 נתמנה ציר מצרים בבול- גריה, בעלת המיעוט המוסלמי הגדול, ומשם הועבר לאיסטנבול.

בני דוד. בוועידת השולחן העגול בלונדון בשנת 1938, יצא בהתקפה חריפה נגד הגירת יהודים לא"י, למרות שתמיד כינה את היהודים "בני דוד". אולם יחס קירבה כזה העניק ליהודי המזרח בלבד, שלא עזבו את המרחב, ולא ליהודי איר- פה, שאת הגירתם לא"י כינה "פלישה זרה".

עמדתו התקיפה הביאה לו מינוי כאח- ראי לענינים הבין-ערביים במשרד החוץ המצרי, בדרגת ציר. בשנת 1945, עם הקמת הליגה הערבית, נתמנה מוכירה הכללי הראשון.

משה שרת ועזאם באשא בא-ם 1947
אהאג'א, ב"דוד

במסיבה אינטימית הגדיר את תפקידו עזאם באשא, גבה קומה, רזה, פסי שיבה בשערותיו, כ"נציג העם הערבי בעולם". הוסיף אחד הנוכחים: "ונציג מצרים באר- צות ערב..."

ואכן, עיראק מחתה לא פעם על החופש המוגזם, שמרשה לעצמו עזאם בהשתמשו בפינוי כוחה של הליגה. הדבר הגיע לשיא לפני כשנה: עיראק דרשה את התפטרותו, ונכנעה רק לפני איומי מצרים לעזוב את הליגה — כלומר לפוור את הליגה. אולם בזה לא נסתיימה הפרשה: כאשר העמיד עזאם באשא את עצמו (ואת הלי- גה אחריו) בראש המאבק המצרי נגד אנגליה בארצות הברית (עזאם שהה שם כמשקיף באו"ם) עשתה מכך העתונות הבגדאדית מטעמים.

"אני אפרסם ספר שחור", מבטיח אל- אערגי, "בו אסיר את הלוט מעל השע- רוריה הגדולה, ששמה עבדל רחמאן עזאם באשא, ואז יכיר העולם את פרצופו הא- מיתי..."

שערוריה ושמה עזאם

מוסא אל אערגי, מי שהיה מוכירה המדיני של הליגה הערבית, וסולק מתפקידו בהשפעת מצרים, מצא סוף דרך להתי- נקם במסקליו. בימים אלה החל לפרסם בבגדאד שורה של מאמרים, בה הוא תוקף בחריפות את עזאם באשא, מוכירה הכללי של הליגה, ומיחס אליו האשמות חמור- רות ביותר ביחס ליושור, נאמנותו ומלוי תפקידו.

למי אל אערגי, קשר עזאם קשר נגד המלך פארוק, ביחד עם ארגון האחים המוסלמים, שהוכרו כבלתי חוקי, מאחר שאחד מתבריו רצח לפני כשנה את ראש הממשלה המצרי מחמוד אל נוקראשי. רק עם עלות הוואפד לשלטון חזרו האחים בינתיים, כמובן, אבל האירגון הזה את הכות של אל, לאחר שאחמד אל-בנא, מנהיגו הדמגוגי נרצח.

אולם לא רק נגד פארוק רוקם עזאם באשא את מזימותיו, מספר אל אערגי: הוא אשר עמד מא- חורי הרצח של האימאם חיאא התי- מני בפברואר שנת 1948, שלא העריך כנראה, את כוחו המלא של מוכיר הליגה.

ובצטטו את חאג'י אמין אל-חוסייני, מופתי ירושלים לש- עבר אומר אל-אערגי: "עזאם באשא הוא מרגל ברי- טי המשתמש בכס- פי הליגה לטובתו הפרטית, ולטובת מקורביו". והוא ממשיך ומתרעם, כנראה מפני שלא זכה הוא עצמו, אל אערגי, להיות בין מקורביו של המד- כיר הכללי.

"תחי הריי פובליקה!" עי- אל רחמאן עזאם נולד בנצרים בשנת 1891. חייו הת-הלו כחי כל אותם הי-

ערים בני המשפחות הבורגניות המצריות — ב"ס עצמיי, ב"ס תיכוני וכזכות מיו- תדת: הפקולטה לרפואה של האוניברסיטה בלונדון.

משם נעלמו עקבותיו, עם פרוץ מל- חמת העולם הראשונה, עד אשר הופיע פתאום בשורות הצבא התורכי בבלקן. כאשר נסתיימו הקרבות באירופה, הפליג לטריפוליטניה והצטרף לכוחות הנלחמים נגד האיטלקים. ב-1918 הכריז על הקמת הרפובליקה הטריפוליטנית.

אולם האיטלקים לא רצו לשתף פעולה, שלחו נגדו יחידות צבא חזקות, וקבעו מחיר על ראשו. עבדל רחמאן נמלט על נפשו למצרים.

שם הקנה לו עברו המפואר פרסטיגיה רבה, והוא נבחר לפרלמנט המצרי. הוא הצטיין בתמיכתו הנהלכת בכל הנוגע לאיסלאם ולערבים, וזכה להתמנות כציר בארצות מוסלמיות נידחות: איראן, עיר- ראק, אפגניסטאן, ובשנת 1936 בערב הסעודית, אצל איבן אל-עסוד, ראש השבט

